

Στα παιδιά που καλούνται να χορέψουν με τα κύματα
και σ' εκείνους που τους κρατούν το χέρι και χορεύουν μαζί τους,
ώσπου να κοπιάσει η τρικυμία.

- Ζήση, τι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις
- Μουσακάς ...μουσικός. Με μουσι.
Και ζογκλέρ. Και αστείατρος.
Θα έχω το δικό μου αστειατόριο.

Φοράω τη στολή και τη μάσκα.
Τη σκέφτηκα μόνος μου.
Μπλε παντελόνι. Του μπαμπά.
Κίτρινη μπλούζα. Της μαμάς.
Μπλε τιράντες. Του αδερφού.
Καρό ρόμπα. Του παππού.
Γαλάζια μάσκα. Δική μου.
Και μια κόκκινη μύτη.
Περνάω το αστειοσκόπιο γύρω απ' τον λαιμό.
Βάζω τρία μανταρίνια στις τσέπες της ρόμπας.
Παίρνω και το βιολί στο χέρι.
Έτοιμος για την παρουσίαση στο σχολείο.
«Το επάγγελμα που ονειρεύεσαι».

- Ζήση, ώρα για δράση.
Φοράω τη στολή και τη μάσκα.
Η κόκκινη μύτη γαργαλάει τη δική μου.
Οι τσέπες μοσχοβολούν μανταρίνι.
Παίρνω το βιολί. Έτοιμος.
Έτοιμος να διώξω τα Μαύρα Βέλη.
Πού αιχμαλώτισαν τους Μικρούς Ήρωες.

– Μπράβο, Ζήση. Τα καταφέρνεις περίφημα.
Αφού είμαι αστείατρος με τα όλα μου.
Κι ας μη φοράω τη στολή.
Το γέλιο είναι η δύναμή μου.
Ονομάζω το κακό και προχωράω.
Το βιολί είναι πάντα δίπλα μου.
Ακόμη κι όταν δεν μπορώ να κουνηθώ.

Η αγαπημένη μελωδία γεμίζει το δωμάτιο μπάλες
που κάνουν ζαβολιές σιντριβάνια σοκολάτας
τσουλήθρες λαχταριστές. Και ζώα.
Που σκαρφαλώνουν στο πόδι μου,
χοροπηδάνε στην κοιλιά μου,
μετραβάνε απ' το μανίκι.
Και τότε μπορώ και να σηκωθώ απ' το κρεβάτι.